

“Ik weiger mee te doen aan een wraakoorlog”

Tal Mitnick is de eerste Israëlische gewetensbezwaarde die sinds 7 oktober gevangen zit. In het onafhankelijke, online non-profit tijdschrift **+972**, dat beheerd wordt door een groep Palestijnse en Israëlische journalisten, legt hij uit waarom de huidige oorlog zijn overtuigingen alleen maar heeft bevestigd.

Oren Ziv

Op dinsdag 26 december 2023 werd de 18-jarige Tal Mitnick uit Tel Aviv de eerste Israëliër die de verplichte militaire dienst weigerde sinds de oorlog tussen Israël en de belegerde Gazastreek. Mitnick werd ontboden naar het rekruteringscentrum van Tel Hashomer, waar hij verklaarde dat hij gewetensbezwaarde was. Vervolgens werd hij veroordeeld tot 30 dagen militaire gevangenis. Begin december verscheen Mitnick voor de Gewetenscommissie van het leger – bestaande uit verschillende militaire vertegenwoordigers en een academische vertegenwoordiger – die zijn verzoek om vrijstelling van militaire dienst afwees.

Geen wraakoorlog

In een weigeringsverklaring die voorafgaand aan zijn opsluiting werd gepubliceerd, beschreef Mitnick de door Hamas geleide aanval van 7 oktober op Zuid-Israël als ‘een trauma zoals geen ander in de geschiedenis van het land’, maar beweerde hij dat het bombardement van het leger op Gaza niet het antwoord is.

‘Er bestaat geen militaire oplossing voor een politiek probleem’, schreef hij. ‘Daarom weiger ik dienst te nemen in een leger dat gelooft dat het echte probleem kan worden genegeerd, onder een regering die alleen maar het verdriet en de pijn voortzet. Ik weiger te geloven dat meer geweld veiligheid zal brengen’, vervolgde hij. ‘Ik weiger deel te nemen aan een wraakoorlog.’

Bevoorrechte positie

Kort voordat hij de gevangenis in ging, sprak Mitnick met **+972** over zijn besluit om te weigeren, de angst voor de gevangenis in het huidige politieke klimaat, en de boodschap die hij wil overbrengen aan het publiek in Israël en Gaza.

Hoe is je besluit tot weigering van inschrijving tot stand gekomen?

“Zelfs vóór de eerste conceptaankondiging wist ik dat ik niet geïnteresseerd was in een dienstverband. Ik wist dat ik niet bereid was om te dienen in dit systeem dat de apartheid op de Westelijke Jordaanoever in stand houdt en alleen maar bijdraagt aan de cyclus van bloedvergieten. Vanuit de zeer bevoorrechte positie waarin ik me bevind, met een ondersteunende familie en omgeving, begreep ik dat ik de plicht heb deze te gebruiken om andere jonge mensen te bereiken en te laten zien dat er een andere manier is.

Als ik met mijn vrienden – van wie sommigen dienen en van wie sommigen vrijstellingen hebben gekregen – praat over waarom ik niet naar het leger ga, begrijpen ze dat dit voortkomt uit een menselijk perspectief van aandacht voor de ander. Niemand denkt dat ik Hamas steun of wil dat mijn vrienden schade lijden. Er zijn mensen die geloven dat militaire activiteiten veiligheid zullen brengen; Ik geloof dat mijn publieke weigering meer bijdraagt aan veiligheid.”

Heb je getwijfeld of je het nu zou doen, gezien de huidige sfeer?

“Ja, er waren twijfels. Ik heb altijd geweten dat het leger geen consistent beleid voert ten aanzien van gewetensbezwaarden, dat de reactie in een oogwenk kan veranderen – alle gewetensbezwaarden vrijlaten of voor lange tijd gevangenzetten – en daar was ik op voorbereid. Na 7 oktober en de aanval van de regering op de vredesbeweging, op het Joods-Arabisch partnerschap en op Palestijnse burgers die steun en solidariteit betuigden met de onschuldigen in Gaza, zelfs op demonstraties, is het beangstigend geworden. Maar nu is juist het moment om de andere kant te laten zien, om te laten zien dat we bestaan.”

Denk je dat er op dit moment iemand in het land is die naar dergelijke berichten wil luisteren?

“We weten allemaal dat we een andere manier nodig hebben, vooral na 7 oktober. We weten allemaal dat het simpelweg niet werkt, dat Benjamin Netanyahu geen ‘Mr. Beveiliging’ is. Het beheersen van het conflict is een beleid dat

Mitnick:
“Er bestaat geen
militaire oplossing
voor een politiek
probleem.”

niet heeft gewerkt en uiteindelijk is ingestort. We kunnen niet doorgaan met de huidige situatie, en er zijn nu twee opties: rechts suggereert overdracht en genocide van de Palestijnen in Gaza; de andere kant zegt dat er hier Palestijnen wonen, die tussen de Jordaan en de Middellandse Zee wonen, en dat zij recht hebben op rechten. Zelfs mensen die op Bibi hebben gestemd, en zelfs degenen die de rechterlijke hervorming steunden, kunnen zich aansluiten bij het idee dat iedereen het verdient om rechtvaardig te leven, dat iedereen een dak boven het hoofd verdient, en het gedeelte bestaan hier steunen.”

Na 7 oktober beweerden velen aan de linkerkant dat ze ‘nuchter waren geworden’. Heeft dit invloed op jou gehad?

“Op 7 oktober veranderde mijn perspectief niet; het versterkte het alleen maar. Ik geloof nog steeds dat het onmogelijk is om te leven met de belegering van Gaza en een bezetting, en geen consequenties te voelen. Ik geloof dat veel mensen dit eindelijk begrijpen. Het idee van ‘uit het oog, uit het hart’ werkt niet. Er moet iets

veranderen, en de enige manier is praten om tot een politieke regeling te komen. Ik zeg niet dat het alles zal oplossen, maar het zal een nieuwe stap zijn in de richting van gerechtigheid en vrede.”

Wat was jouw ervaring bij de Gewetenscommissie?

“De pre-commissie-interviewer was agressief. Ze trok mijn geweldloosheid in twijfel omdat ik tegen het optreden van de regering en de bezetting was. In wezen vertelde ze me, vanwege mijn mening, dat ik geen gewetensbezwaarde ben, omdat dit politieke opvattingen waren.

Uiteindelijk heb ik de voorcommissie doorlopen en ben ik minder dan een week na het interview voor de commissie zelf verschenen, terwijl veel mensen meestal een half jaar wachten. Het was een vijandig interview: ik tegenover vier mensen. Ze vielen mijn mening aan. Ze vroegen mij wat ik op 7 oktober zou hebben gedaan en hoe ik met de situatie zou zijn omgegaan. Ze onderbraken me voortdurend en zeiden dat ze de vraag anders zouden formuleren. Ik probeerde door te gaan met antwoorden, maar ze zeiden dat ik niet op hen reageerde. Ik ben niet de leider van Israël; ze kunnen mij niet in die positie plaatsen. Twee dagen later vertelden ze me dat ik niet door de commissie was gekomen. Ik was niet verrast. Ik kreeg geen uitleg, ze belden gewoon en vertelden me de uitslag.”

Hoe denk je de tijd in de gevangenis door te brengen?

“Ik heb een paar dikke boeken, waarvan ik hoop dat ik ze mee kan nemen: *Drinking the Sea at Gaza* van Amira Hass, een geschiedenis van de CIA, en een geschiedenis van de Mizrahi-strijd door Sami Shalom Chetrit. Ik sprak met gewetensbezwaarden die eerder in de gevangenis zaten; het is beslist geen zomerkamp, maar voor zover ik het begrijp is het mogelijk om ermee om te gaan. Je moet alleen maar op de juiste manier spreken en niet denken dat je boven iemand anders staat.” ◀

Dit artikel is met toestemming overgenomen van www.972mag.com.